

Tak přišel konec konce

V té době mi bylo 12 let, to je 60 roků zpátky, a přesto si to pamatuju, jako by to bylo dneska:

Žil jsem v té době s otcem, investigativním novinářem, u něž se nedal zapřít policejní začátek, máma o mě nejevila nejmenší zájem, ale nevadilo mi to. S kariérou u policie táta skoncoval kvůli mně. Ne proto, že by na mě neměl dost času, to neměl stejně, nechtěl jenom, abych pokračoval v jeho stopách a novinářinu v jeho pojetí nepovažoval za přitažlivou, což se potvrdilo.

Byl jsem kluk, kterého nic nebavilo, nic netáhlo, furt jsem se jenom nudil a život mě obtěžoval. To se ale mělo změnit.

Jednou, v sobotu to bylo, táta řekl: „Co by jsi řekl tomu, kdybys se mnou jel zejtra do Ivančic. Jedny lidi mě tam pozvali na bungee jumping a vsadili se se mnou, že neskočím... To víš, normálně bych neskákal, ale voni mi za to slíbili důležitý informace, který bych jinak nezískal.“ Nejdřív jsem se vylekal, ale nějaký instinkt mi nedovolil říct ne.

Když jsme dojeli do jihomoravských Ivančic (tenkrát jsem věděl jen, že jsme jeli dlouho po dálnici, nic víc), přistoupili k nám dva lidé. Přišli mi divní, a tak jsem z nich nespustil oči, ale cestou se moc zvláště nechovali. Jeli jsme podél řeky k viaduktu. K tomu viaduktu, co mu zbyl jen jeden pylíř. Měl jsem zůstat v autě, ale poslouchat se mi nechtělo. Schoval jsem se kousek od mostu, abych všechno viděl. Kdybych to neudělal, bylo by všechno jinak.

Ti muži nejprve poučili otce, co má dělat a pak jeden z těch dvou skočil. Ve chvíli, kdy jsem ho znovu uviděl, řekl jsem si, že se nic nestane, ale ukázalo se, že to není pravda. Když táta letěl dolů, vyndal jeden z těch dvou velké nůžky a lano přestříhl. Nyní se vám může zdát, že jsem naprosto chladný a nic mě nerozhodí, jenže tohle se stalo před šedesáti lety a navíc jsem si to, myslím, uvědomil až trochu později.

Konec. Nevím, jak by reagoval kdokoliv jiný, ale do mě vjela taková zlost, že kdyby to trvalo jen o chvíli déle, zapomněl bych na pud sebezáchovy. Jinak mi všechno hrálo do karet - otcovu aktovku zahodili přímo vedle mě (poté, co z ní něco vyndali), peněženku opodál a navíc z jednoho z nich vypadla karta do internetové kavárny na ivančickém náměstí.

Cesta domů

Zamířil jsem pak po silnici do města. Nemyslel jsem tenkrát samozřejmě na zrovna moc věcí, takže jsem šel přímo do kavárny. Po nějaké době jsem se dostal na stránky IDOS a podařilo se mi najít přímý autobus do Prahy. Dnes se v našem informačním dopravním systému hravě orientuju, ale tenkrát jsem ho viděl prvně. Můj spoj jel za necelých pět minut, tak jsem vyběhl a přímo naskočil. Mým dalším velkým štěstím v neštěstí bylo, že ty chapi peníze asi moc nezajímaly, takže jsem jich měl dost.

Po příjezdu na Roztyly a nástupu do metra jsem si uvědomil, že vlastně ani nevím, kam mám jít. Doma jsem zůstat nemohl, ale jít k matce? Jaký bych měl asi život? Neviděl jsem ji aspoň pět let!

Rozhodl jsem se nejdřív jet domů. Potom jsem si sbalil pár, nejen svých, věcí, co by se mohly hodit a zavolal matce. Ta nejdřív nevěděla, kdo jsem - znala jen tátovo jméno a kdyby nemusela platit alimony asi by si nepamatovala ani to, pak se zeptala, co že chci, uvědomila si, že má svých problémů dost a řekla, ať zůstanu doma a kdyby byly nějaké potíže, ať prý zavolám... Po ukončení tohoto poměrně dlouhého telefonátu jsem si šel lehnout, neboť jsem byl z dneška úplně zničený.

Abych neskončil dřív, než jsem začal...

A přišlo ráno. Nebo spíš dopoledne - vstal jsem někdy kolem desáté a hned jsem začal přemýšlet, co mám dělat, kam mám jít. Po snídani jsem se do toho pustil intenzivněji. Došlo mi, že toho v Praze asi moc nenajdu. Nechtěl jsem se sice vracet na místo činu, jenže mi došlo, že ty lidi budou asi z Ivančic - nejen pro to setkání na tamějším náměstí, ale především kvůli té kartě, co jsem „našel“ - kdo by si kupoval členskou kartu do kavárny ve městě, s níž nemá jinak skoro nic společného. Škoda jenom, že ta karta nebyla na jméno, ale na identifikační číslo - zjišťování majitele podle něj bych nechal skutečně až jako tu úplně poslední možnost. Samozřejmě mě taky napadlo, že můžu totálně pohořet nebo se může stát i něco daleko horšího, jenže jsem optimista a takové možnosti si většinou připouštím až když už je pozdě. Tyto záblesky jsem prakticky ignoroval.

Dalším problémem bylo ubytování a vůbec peníze - domluvil jsem se sice s matkou, že mi něco pošle na tátův účet, jenomže to může přijít taky až za týden a táta měl na kartě asi necelé dva tisíce. Měl jsem dvě možnosti - buď jsem mohl hledat jeho kdesi doma schované finance nebo zkusit najít hodně levné bydlení. Že by jim třeba bylo divné, že se chci sám ubytovat mě nenapadlo.

Rozhodl jsem se prohledat byt - pátral jsem celý den a až večer jsem našel třetí, hlavní, skryš. Táta moc nevěřil na příchod zlodějů, ale přesto si především peníze velmi dobře schovával a to, jak víte, jsem si sám ověřil.

Cesta do Ivančic

Druhého dne zrána jsem odjel do Ivančic a začal jsem si hledat hotel - v prvním mě nějak nechtěli ubytovat a tak jsem začal hledat další, co možná nejzapadlejší. A povedlo se. Zabydlel jsem se v malém pensionku v místní části Ivančic Němčice. Byla to hezká stará budova, ale přišli sem jen ti, co chtěli bydlet vcelku levně a navíc věděli, že existuje. Majitel si přivydělával rozvozem obědů a byl rád, že sem někdo zavítal aspoň na jídlo.

Do kavárny na náměstí se mi sice chodit nechtělo, ale neměl jsem žádné další indicie. Nejprve jsem nahlédl oknem a co nevidím - u pultu sedí muž, jehož kartu jsem měl v držení. Sednul jsem si na vedlejší okno a čekal až vyjde.

Stalo se tak za 10-15 minut. Začal jsem ho opatrně sledovat. Abych řekl pravdu, tak jsem měl docela nahnáno. Po nějaké době chůze zašel do rohového domu naproti škole. Řekl jsem si, že tady samozřejmě bydlí, ale po chvíli jsem znejistěl - před domem stálo auto, o němž jsem byl přesvědčen, že patří druhému a ti dva rozhodně nevypadali jako příbuzní. Chvilíčku jsem z velmi ostrého úhlu sledoval dům a to se mi vyplatilo - v jednom z oken v 1.patře se zatáhl závěs. Pro jistotu jsem si to okno zakreslil do poznámek, pak jsem si ještě poznamenal jména obyvatel domu a SPZ onoho bílého Favorita stojícího před domem. Podle okresu Brno-venkov jsem si později overil, že pokud jeho majitel nebydlí v tomto domě, tak stejně asi nežije daleko. Pak jsem zahlédl holku asi tak mého věku - šla také do toho domu a tak jsem si říkal, jestli se jí nemám na něco zeptat, ale nakonec jsem se rozhodl, že ne - mohla by být třeba dcerou jednoho z těch dotyčných. To jsem ještě nevěděl, jak významnou roli bude v mém životě hrát. Elena - to jako ta neznámá holka - mi připomněla, že bych měl vlastně touhle dobou být ve škole, takže jsem cestou domů přemýšlel, jak to udělat, abych neměl dost velký průšvih. Nakonec jsem se rozhodl zavolat mámě, aby mě ve škole omluvila, že jsem nemocen. Ale co když to nebude chtít udělat? To by bylo pěkně v háji...

Doma jsem tedy zkusil zatelefonovat a dopadlo to přesně tak, jak jsem doufal - řekla, že když chci jenom jeden týden, tak to pro mě udělá, ale ať nečekám, že budu moct „ochořet“ kdykoliv to budu potřebovat. Takže jsem měl čtrnáct dní volno - další týden byly jarní prázdniny - a kdybych to nestihl, tak další čtvrtek začínaly velikonoce - na tuhle kombinaci jsem ještě minulý týden nadával a

teď by se mi mohla hodit.

Čas by teda byl, ale já jsem asi zpátky na mrtvém bodě - mohl bych sice oznámit vraždu na policii a udat vraha, jenže to bych nechal zavřít jen poskoky a ne skutečného viníka. Největší mou smůlou bylo, že táta měl všechny důležité informace v mobilu u sebe a ty méně podstatné v bloku, který si ti dva vzali. Abych zjistil to, co otec, to bych musel mýt ohromnou kliku, ale aspoň přijít na to o kom to zjistil. Začal jsem litovat, že jsem se o nic nezajímal - určitě bych aspoň něco věděl.

Rozhodl jsem se sledovat ten dům - hned ráno jsem se tam podíval, ale auto tam nebylo. Čekal jsem jestli někdo nevyjde, ale když asi hodinu nikdo nevyšel, rozhodl jsem se vrátit až odpoledne. Prošel jsem se po Ivančicích a zašel si domů na oběd. Pak jsem se vrátil a po nějaké době jsem uviděl Elenu a tak jsem ji oslovil a zeptal se jí na ty lidi. Evidentně jí na nich zrovna nezáleželo, protože jí stačilo, když jsem slíbil, že jí potom možná vysvětlím, proč ty informace chci a pověděla mi, co věděla.

Většinu lidí bych asi nic neřikal, ale ta holka mi byla sympatická. Vzal jsem ji k sobě do pensionu. Měla samozřejmě různé zvědavé dotazy a teď si uvědomuju, že mi vlastně byla vřadycky dost podobná. Potom, co jsme se dostali k věci jsem jí řekl úplně všechno - asi jsem se zbláznil. Bylo to ale užitečný, protože se zbláznila taky a rozhodla se mi pomoci. Dohodli jsme se, že když někdo něco zjistí, tak zavolá tomu druhému, ale jinak budeme pracovat nezávisle.

Všichni už to vědí

Další den jsem přemýšlel, co s tím, co už mám a přitom poslouchal televizi. Zrovna jsem chtěl odejít na oběd, když začaly polední zprávy - u Dolních Věstonic, na břehu střední novomlýnské nádrže, bylo nalezeno tělo novináře Mladé Fronty Alexandra Breichaistola - teď už nebudu mít klid ani čas.

S Elen jsme se dohodli, že já budu čekat na další zprávy. Jestli třeba neřeknou, na čem pracoval. Policajti sice za chvíli asi najdou místo činu, a možná i toho, koho hledám, jenže beze mě mu nic nedokážou - spolupracovat prostě budeme muset, ale ne teď.

Během odpoledne mi zatelefonovala Elen - napadlo ji, že by mohla zavolat na číslo vrahů. Jeden z nich napsal neprozíravě napsal své jméno na zvonek a jelikož byly všechny ostatní dveře popsány, bylo jasné, kdo je vrah. Byl to dobrý krok - na záznamníku byl nahrán vskaz, že obyvatelé bytu jsou v Tišnově a máme jim zavolat na uvedené číslo - tak jsme se sešli a podívali se do zlatých stránek. Navíc jsme se ve Večernících dozvěděli, že táta prověřoval podivné příjmy ředitele tišnovské papírny, kolem nějž bylo také několik vražd - přirozeně jemu nic nedokázali.

Obě informace byly pro Elen i pro mě jasným podnětem pro cestu do Tišnova, jenom jsem nebyl přesvědčen, jestli tam budeme mít znova takové štěstí, jako jsem měl já tady v Ivančicích a jestli vůbec seženeme nějaké ubytování, ale Elen usoudila, že bude nejspíš hezky, takže si lehneme někde pod širákem - ten nápad se mi sice moc nezamlouval, ale co se dalo dělat. Jo - a o tom ostatním prohlásila, že bych neměl být takový pesimista.

Cesta do Tišnova

Tišnovská papírna se nacházela v historicky nejvýznamnější části města - v Předklášteří - a byt naší známé dvojice opodál. No a před domem povědomé auto. S ním ale naše první otázky nesouvisely: Jak dokázat vinu někomu jako je ten ředitel? Kdo nám to bude věřit?

Rozhodli jsme se jít do objektu papírny. Dostat se dovnitř nebyl žádný problém - laxní vrátný vypadal, že ho od oběda nevyruší snad ani rána z děla, natož pak někdo procházející zcela mimo jeho zorné pole - pochopitelně jsem ho nijak dlouho nesledoval, nicméně nikdy nezapomenu na ten

pohled na vrátného zažraného do oběda...

Tak jsme byli na dvoře. Nacházelo se tam několik domů - to se dalo čekat, ale hlavní budova byla na první pohled rozeznatelná. Luxusní automobil před domem poukazoval na přítomnost ředitele. Zašli jsme do skladu, abychom se v klidu domluvili, co dál. Přišli jsme na to, že bude nejlepší podívat se, jak se lze dostat do hlavní budovy. Dveře byly na normální zámek a navíc odemčené - nic jiného by stejně nemělo smysl, neboť odtamtud každou chvíli někdo vyšel. Když byl ředitel uvnitř, tak bysme tam stejně nic nezjistili a tak jsme během čekání přemýšleli, co vlastně hledáme. Schovával by snad člověk jako ředitel nějaké důležité věci ve vlastní kanceláři? Asi nic nenajdeme, ani kdybychom šli do jeho bytu, kam by se ovšem asi nedostal ani takový klikař jako já. Nojo - když na to teď myslím, docházím k závěru, že, přes občasnou, avšak ohromnou, smůlu, jsem vlastně veliký klikař.

Jedinné místo, na kterém by se tu asi dalo něco najít, bude byt dvojice. Nebo jejich kancelář(e). Tak jsme se rozhodli, když už jsme byli v papírně, podívat se jestli tu nějakou tu kancelář nemají. Naštěstí jsme se do hlavní budovy dostali bez problémů a na tabuli jsme našli jméno Tomáše Mladého - jednoho z „dvojice“. Měl kancelář 112, hned naproti ředitelově. Jak ale zjistit, jestli je někdo uvnitř?

Zaklepal jsem na sto dvanáctku a rychle zdrhnul, pak jsem to ještě párkrát opatrně zopakoval a když pořád nikdo nevycházel, vzal jsem za kliku: zamčeno - takže teď se tam stejně nedostanem. Došlo mi, že mohou nastat akorát dvě možnosti - buď bude někdo uvnitř, nebo bude zamčeno, tak jsem to řekl nahlas a Elenina odpověď mě skutečně udivila: „Takže musíme počkat, až nastane druhá možnost.“ „Druhá možnost byla zamčení!“ odvětil jsem „Já vim,“ řekla Elena „Ale teď je zamčeno!“ divil jsem se stále víc té podivuhodné řeči, ale Elen řekla jen „Hm“ a vytáhla jakési dva kusy drátu.

Za okamžik jsme byli v místnosti, kde pravděpodobně sídlili oba z dvojice - jméno druhého jsem dosud neznal. V kanceláři jsme opatrně prohledali snad všechny skryše i neskrýše, ale nic jsme nenašli. Zavřeli jsme tedy dveře a zamířili ven. Cestou nás málem nachytil jeden člověk z přízemí, naštěstí z přízemí, ale s vrátným opět nebyl žádný problém. Pak jsme zamířili k domu dvojice, ale protože před domem stále stálo auto, rozhodli jsme se počkat, až odjedou.

Procházeli jsme se po městě a občas se vraceli k domu, jestli se situace nezměnila. Ale když se nezměnila do večera, museli jsme jít hleda místo, kam lze hlavu složit.

Já jsem chtěl začít u hotelů, ale to mi Elen nedovolila. Bylo úplně jasno a noc někde v lese byla podstatně levnější. Tak jsme si koupili nějaký salám a chleba k večeři a vydali se na nejvyšší vrchol nad městem - Květnici ve výšce 469,5 metru nad mořem a vzdálenou takové čtyři kilometry od náměstí. Mě by taková šílenost v životě nenapadla, ale paradoxně jsem se vyspal snad nejlíp ve svém dosavadním životě.

Ráno bylo snad ještě příjemnější, než večer. Byla sice docela kosa, ale šlo to přežít. Přežít ale nešlo to, že se známý bílý Favorit nehnul z místa. Celý den jsme chodili po městě i okolí, až jsme večer opět ulehli pod skoro jasnou oblohu. Počasí už ale tentokrát nechtělo být jen slunečné a bez mráčků, a tak začalo po pár hodinách našeho spánku mírně poprchávat. Byl jsem trochu nevrly, že jsme raději nešli spát do hotelu, ale po chvíli jsme spatřili pěknou malou jeskyňku. Déšť pomalu zesílil až na průtrž a padal až do „oběda“ - v úvozovkách, neb jsme žádný neměli, což se dalo spravit jedine cestou do města. Pochopitelně jsme chtěli jít nejdřív do obchodu, jenže po cestě byla i papírna a byt dvojice, před nímž nestálo žádné vozidlo. Já jsem měl hlad a rozhodně jsem neměl chuť na to, na co jí měla Elen dostatek.

Bez problémů jsme vstoupili do domu, zjistili jsme, že byt je opravdu prázdný, Elen „odemkla“ a vstoupili jsme.

Byl to malý byteček 2+1 bez většího zabezpečení, ovšem s ohromným bordelem, jaký by musel každého druhého zloděje vyplašit a zahnat na útěk.

Po krátkém hledání jsem objevil útlé desky formátu A5 s cedulkou „Alexandr Breichaistol“. Po rychlém prohrabání jsme nic dalšího nenašli, ale tento úlovek se zdál být dosti hodivý. A byl.

Tak přece je šance

Po zakoupení oběda jsme se vydali do našeho tišnovského letního sídla v jeskyni. Po, vlastně už při, jídle jsme otevřeli desky a co tam nebylo - oni vytrhali skoro všechny listy z tátova bloku. To, co jsme měli mohlo ředitele prakticky samo usvědčit. A navíc tam ty desky byly rovnou na ráně - no možná to mělo svůj důvod: třeba by je odpoledne vyhodili, spálili, a nebo aspoň odvezli. Zkrátka jsme měli štěstí.

Asi tak ve dvě mi zavolala máma, že se vrátila ze služební cesty a navštívili ji doma policajti a mám se rychle vrátit. To jsem měl stejně v úmyslu.

Rozloučil jsem se s Elen a odjel prvním vlakem do Prahy. Doma jsem nejprve zamířil do redakce MF Dnes, kde jsem si ode všech dokumentů pořídil dvě kopie, a pak k mámě. Ukázal jsem jí nálezy a počkal, až zase přijedou ty policajti. Ten mladší byl poměrně příjemný člověk, asi, podobně jako já, netušil, že jednou budu jeho šéf. Ten starší se do hovoru ani moc nezapojoval, takže jsem si o něm nemohl udělat obrázek. Když jsem jim všechno v poklidu převyprávěl, oba poměrně valili oči, ale určitě byli mým posledním velkým štěstím v tomto dílu. S mou nemalou pomocí vše úspěšně dořešili a já jsem mohl být šťastný, že jsem si splnil své velké, byť poměrně krátkodobé, přání.

